

Müge İplikçi

miplikci@gazetevatan.com

Seher

‘Bizi bu öfke yumağında yok edecekler.’

26 Kasım gecesi, iki gazeteci arkadaşımız Can Dündar ve Erdem Gül’ün gazetecilik yaptılar diye tutuklanmalarının ardından yapılan bitik bir telefon konuşmasından.

★ ★ ★

Seher ve arkadaşlarının bu telefon konuşmasından haberi yok. Onlarla başka bir şey konuşuyoruz.

11 yaşındaki gözlerindeki umudu silmeden, körpe zihinlerindeki sözcükleri acıtılmaya çalışarak, dahası gencecik omuzlarına yaşamın külfetini fazla yüklemeksizin onlarla bir şeyler paylaşmak istiyorum. Paylaşmak istediğim o şeyin adı bir kitap. O ‘şey’i yazarların burunlarından fitil fitil getirildiği ve paso hırpalandığı bir ülkede 11 yaşında olmanın hem iyi hem de olumsuz yanlarını düşünerek (itiraf etmeliyim ki şu aralar her konuda bu kadar engin bir toleransa sahip değilim) ayağım frende bir şekilde onlarla Adalet ve Haksızlık’ı tartışıyorum. Felsefe Doktoru Brigitte Labbe’nin çocuklar için yazdığı kitaplardan biri bu (Çıtır Çıtır Felsefe dizisi; Gümüşü Kitaplığı).

Kitap baştan sona çok ilginç geliyor çocuklara. Kitabın son bölümü ise çok daha ilginç. Seher olmasa da arkadaşlarının bir kısmı futbola çok düşkün; o yüzden kitaptan alıntıladığım örneği can kulağı ile dinliyorlar. Hatta Seher bile.

Nasıl mı?

Bir öğle zamanı, karınları zil çalarken onlardan bir futbol maçı anını düşünmelerini istiyorum. ‘Diyelim ki adı Seher olan biri (Seher burada hayretle yüzüme bakıyor) gol atıyor, ancak o sırada hakem topun Seher’in eline değdiğini düşünüyor, düdüğünü çalıyor ve golü geçersiz sayıyor’ diyorum. Seher hâlâ şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor. ‘Oysa bu doğru değil!’ diye devam ediyorum. ‘Seher, bu haksızlık karşısında deliriyor, hakeme gidip bağırıp çağırıyor. Ve sonuç: Seher oyundan atılıyor. Artık oyun dışı. Sıfır noktasında. Tüh!’

Bu kez Seher’in arkadaşları Seher’e merakla bakıyor.

Bu meraktan yararlanıp ‘Olayın bir başka hali şöyle geliyor’ diyorum. ‘Seher’in malum golü sayılmıyor. Seher o kadar üzgün ki yere kapaklanıyor ve batsın bu dünya derken, kendinden geçiyor; üzüntüden sinir krizi geçiriyor. Olacak gibi değil! Antrenörü oyuncu değiştirmek zorunda! Kız Seher sen ne yaptın? Seher o kadar üzgün ve depresif ki bu soruyu duymuyor bile.’

(Seher ve arkadaşlarına bu iki hali çok ama çok Türkiye’ye benzettiğimi söylüyorum. Gülüşüyorlar.)

‘Ama’ diyorum ‘Merak etmeyin. Olayın bir de üçüncü hali var.’

Biri parmak kaldırıyor, ‘Seher hakem mi olacak yoksa?’ diye soruyor.

‘Hayır’ diyorum. Seher hâlâ futbolcu ve maç da aynı maç. Ve anlatmaya devam ediyorum: ‘Bu kez hakem haksızlık yapıp golünü saymayınca Seher ne hakeme bağırarak ne de öfkesinden bayılacak. Seher resmen burada risk alacak. Yürü be kızım kim tutar seni! Seher bu noktada kendisine yapılmış olan haksızlıktan doğan öfkesini olumlu bir enerjiye dönüştürecek. Veee hep kaybeden konumundan çıkıp kazanan olacak. Nasıl mı? Oyuna devam edecek. Oyuna devam ettikçe açılacak, açıldıkça daha iyi oynayacak. Az laf çok iş felsefesini benimseyecek. Tembellikten ve kadercilikten arınacak. Köhne refleksleri bırakıp yeni enerjilere açacak kendini. Ve sonunda, kendine inandığı o noktada o nefis golü atacak!’

Ya hakem?

Seher, sonuçta onun da herkes gibi etten ve kemikten bir insan olduğunu anlayacak. Ama çok da fazla önemsemeyecek bu çıkarsamasını. Golü attı. Takımı galip. Ve o çılgın öfkesinden yeni ve pırıl pırıl bir Seher çıkardı. Hakemi kim ne yapsın!

★ ★ ★

İki haftalık moladan sonra hepinize merhaba.